

# RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

## ARREST

nr. 18.971 van 21 november 2008  
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en  
asielbeleid.

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 16 juli 2008 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BAELDE en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker diende op 10 mei 2007 een eerste asielverzoek in, waarbij hij verklaarde dezelfde dag België te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-Commissaris-generaal) nam op 3 maart 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De beslissing van de adjunct-Commissaris-generaal werd bevestigd bij arrest nummer 23.786 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 juni 2008.

1.4. Op 27 juni 2008 diende verzoeker een tweede asielverzoek in.

1.5. Op 16 juli 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die dezelfde dag ter kennis werd gebracht aan verzoeker, is gemotiveerd als volgt:

*“(…)*

*Overwegende dat betrokkene op 10/05/2007 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 05/03/2008 een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ werd genomen omdat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas werd ondermijnd door zijn opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen en zijn verklaringen niet strookten met de verklaringen van zijn partner (U. K.) (...); het CGVS voorts stelde dat betrokkene niet aannemelijk had kunnen maken dat hij in de periode van zijn problemen daadwerkelijk in Tsjetsjenië verbleef en deze vaststelling op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnde; betrokkene op 20/03/2008 beroep aantekende tegen de negatieve beslissing van het CGVS; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 23/06/2008 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde en daarbij stelde dat betrokkene in zijn verzoekschrift geen poging had ondernomen om de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn asielrelaas te weerleggen; de RVV in zijn arrest tevens stelde dat betrokkene er evenmin in geslaagd was zijn verblijf in Grozny aan te tonen door zijn verklaringen of met documenten; betrokkene op 27/06/2008 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag een medisch attest voorlegt om aan te tonen dat hij daadwerkelijk in Grozny verbleef in 2006; er vooreerst moet op gewezen worden dat betrokkene een kopie (fax) van dit attest reeds voorlegde tijdens zijn vorige asielprocedure; betrokkene op geen enkele wijze kan aantonen hoe hij dit document in handen heeft gekregen; betrokkene verder een brief van zijn advocaat voorlegt; dit document niet van die aard is dat het de essentie (ongeloofwaardig asielmotieven) van de negatieve beslissing van het CGVS in positieve zin kan wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.*

*De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.  
(...)”*

Dit is de bestreden beslissing.

## **2. De rechtspleging.**

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

## **3. Onderzoek van het beroep.**

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 51/8, 48/3 en 48/4 juncto 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 A (2) van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van

vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1969, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

3.1.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.1.2. In zoverre verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk bekritiseert voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in het kader van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet moet onderzocht worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”*

Verzoeker is van mening dat het door hem in het kader van zijn tweede asielaanvraag neergelegde origineel medisch attest van 25 november 2006 als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet dient te worden beschouwd. Hij stelt dit per post te hebben ontvangen na de zitting die heeft plaatsgevonden voor de Raad in het kader van zijn eerste asielprocedure. Hij wijst er op dat de adjunct-Commissaris-generaal in zijn beslissing van 3 maart 2008 en de Raad in het arrest van 19 juni 2008 oordeelden dat hij niet aannemelijk en geloofwaardig kon maken dat hij in de periode tussen eind 2004 en eind april 2007 werkelijk in Tsjetsjenië, en meer bepaald in Grozny, verbleef. Hij meent dat deze stelling onmogelijk nog kan worden gevolgd nu hij voormeld (origineel) attest heeft aangebracht. Hij stelt dat hij in het kader van zijn vorige asielprocedure dit attest reeds onder de vorm van een faxbericht aangebracht had, doch dat hiermee geen rekening werd gehouden.

Uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nieuwe gegevens, die in het kader van een herhaald asielverzoek worden aangebracht, betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.021). De bewijslast hiertoe ligt bij verzoeker. Verzoeker brengt weliswaar een origineel medisch attest aan daterend van 25 november 2006, doch hij staft op geen enkele wijze zijn betoog dat hij dit document per post zou hebben ontvangen na het sluiten van de debatten in de

beroepsprocedure bij de Raad in het kader van de eerste asielprocedure. De Raad stelt vast dat het motief uit de bestreden beslissing dat verzoeker op geen enkele wijze kan aantonen hoe hij dit document in handen heeft gekregen steun vindt in het administratief dossier. Het door verzoeker aangebrachte medische attest kan weliswaar “nieuw” zijn in de zin dat het nog niet eerder, in origineel, ter kennis werd gebracht van het bestuur, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit document betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerder asielverzoek of dat hij dit stuk niet kon aanbrengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielverzoek.

Er dient te worden besloten dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat de tweede asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet in overweging kan worden genomen. Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.3. Verzoeker voert verder aan dat hij een beroep kan doen op de subsidiaire beschermingsstatus zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet indien hij een risico op schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), kan aantonen. Hij citeert vervolgens uit het ambtsbericht Noordelijke Kaukasus van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van april 2007, uit een opiniestuk van de Foyer van 18 oktober 2006 en uit het jaarboek 2007 van Amnesty International.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan op welke wijze het bestuur artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou kunnen miskend hebben gelet op het feit dat het bestuur overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet slechts uitspraak deed over het nieuw karakter van de aangebrachte gegevens en de tweede asielaanvraag niet vermocht te toetsen aan artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ten overvloede dient ook te worden benadrukt dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, verzoeker dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Door te verwijzen naar de algemene situatie in een bepaald land of gebied toont verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aan.

3.1.4. Waar verzoeker tot slot eveneens de schending aanvoert van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen dient er eveneens op te worden gewezen dat een toetsing van de aangebrachte gegevens aan deze bepalingen slechts vereist is voor zover nieuwe gegevens aangebracht werden, quod non. Verder dient er op gewezen dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde (RvS 27 september 2007, nr. 175.106), waardoor deze bepalingen hoe dan ook niet dienstig kunnen worden aangevoerd.

Het middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel.**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**I. CORNELIS.**

**G. DE BOECK.**